Ч. 128 Пятниця 10 (22) червня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Нещастя елементарні.

Супротив сили огню і води стоїть чоловік майже безсильний. Вся бистрота людского розуму не змогла до нинї придумати таких способів і средств, котрі би забезпечували майно і житє чоловіка від руйнуючої сили огня і води. Що страшнїйше, що більше небезпечне, чи вода, чи огонь? — нїхто не може на то щось певного відповісти. Кажуть: вода забере одному, але за то дасть другому, а огонь, коли вже що знищить, то знищить до тла, не лишить нікому нічого. Але на огонь єсть всетаки бодай який-такий спосіб, єсть передовсїм осторожність а відтак суть і асекурациї від огню. Правда, від огню може чоловік устеречи ся, але чи завсїгди? Цїлі списи нещасть від огню, от хоч би й нинїшний, котрий подаємо на иншім місци, найлїпшим на то доказом. Богато, дуже богато помагають товариства асекурацийні, але й ті нераз не в силї повернути шкоди, не в силї зробити нещастє небувшим, бо коли в огни чоловік стратить житє, чи зможе яка людска сила єго назад привернути? А так само буває також і з водою. І на повінь нема так само ради. Кажуть: реґуляция рік; певно, она богато може помочи, може не мало відвернути нещастя, але зовсїм єго спинити таки не в силї. Найлїпшим доказом на то ріка По в північній Італії; що не роблено, щоби там спинити повени, нїчого не помагало; правда, що повінь трохи зменшила ся від того часу, але русло ріки засипалось рінєю та намулом і піднесло ся а вода стала знов виливати. Так само не забезпечив ся і Відень вповні від повени, хоч уреґульовано Дунай. Против страшенної сили води не може чоловік вдіяти нїчого і безрадний стоїть супротив неї. А що може та сила, маємо знов сумні докази не лиш на нашім краю, але й на других сусїдних.

У нас ще може не так страшно виглядає, як деинде, як н. пр. на сусїднїй Угорщинї. Від послїдних злив станув там цїлий комітат липтавский під водою і нема майже анї одного села, що не стояло би під водою, а цїла долина над рікою Ваґою, то вже не озеро, а одно велике море. Вода в рiцї підняла ся так високо, що пішла навіть повисше греблї, яку усипано коло міста Середа і в ночи з 19 на 20 с. м. залила місто. Богато домів стануло нараз під водою, а один і завалив ся. Коло села Вольта-Шур прірвала вода греблю і так само залила село, а люди ратували ся на дахи домів. Найстрашнїйше може далась почути повінь в купелевім містї Піштиян, де суть теплї жерела сїркові і де лічать ся рік річно тисячі людий, недужих на гостець, ревматизм та всїляких калїк. Вода залила там так несподївано місто, що недужі з заведеню купелевім навіть не мали часу виратувати ся і в першій хвили мусїли по колїна бродити у водї. Найбільший настав переполох, коли розійшла ся чутка, що в містї завалило ся 30 домів. Лиш одну улицю в містї, положену на горбі, не засягнула вода і туди ратував ся хто міг, туди також спроваджувано недужих, з котрих більша часть виїхала відтак до Будапешту або до Бадену під Віднем. В однім селї недалеко Піштияна завалило ся також кільканайцять хат, утопило ся кільканайцять волів і 600 овець. З людий па щастє не згинув тут нїхто.

З Тренчина доносять, що в тих сторонах залила вода села Жабинець, де завалило ся 5 домів, Орехів і Скалу. В Скалї хотів лїсний Дошль ратувати свою худобу і утопив ся. В Береґсеґу утопила ся одна жінка і двоє дїтий. Коло Предмеру згинули чотири сплавники, що не могли вже зі своїми сплавами нїгде добити ся до берега. Кілько шкоди наробила повінь по полях і огородах, трудно ще сконстатувати. Доси знати лиш, що вода забрала купцям материялу будівельного на 40.000 зр. Коло Коморна залила вода 20.000 морґів найкрасшого поля а в кількох селах коло сего міста так вода все знищила, що люди мусять тепер жити з милостинї. Для ратованя людий вислано в загрожені сторони 200 піонірів.

У нас повиливали отсї ріки: Висла, Сола, Раба, Дунаєць. Попрад, Біла, Сян, Стрий і Днїстер. Коло Кракова стояло дня 18 с. м. богато сїл під водою. В краківскім повітї наробила Висла найбільше шкоди заливаючи поля і забираючи худобу; потопило ся також кількоро дїтий. У всхіднїй части краю вилили найсильнїйше: Сян, Стрий і Днїстер. Села як Гуречко, Гурко, Медика, Халупки Медицкі, Торки, Поздяч потерпіли найбільше від повени. З Жидачева доносять, що Стрий наробив дуже богато шкоди на побережних полях. Днїстер позаливав поля і сїножата коло Голешева і Журавна, комунікация межи Журавном а Бортниками перервана.

З Княгинич доносять, що дня 19 с. м. по полудни около 3 години була там страшна туча з градом. Насамперед пустив ся сильний дощ, а відтак стало сипати градом, котрий все витовк в полях і огородах, що лиш було. Град, величини лїскового оріха, падав більше як чверть години і вкрив землю грубою верствою. Шкоду, якої наробив, ще доси необчислено. —

---

11)

Матій Сандорф.

(Повість Юлїя Верна).

(Дальше).

Хоч Матій Сандорф, Володислав Затмар і Стефан Баторий не сходили ся з собою, а навіть не могли з собою порозумівати ся, то всетаки була у них одна і та сама думка: Яким способом викрито тайну заговору? Чи то припадок навів на слїди єго? Прецї неможливо було, щоби щось дістало ся до публичної відомости. Межи Триєстом а другими великими містами Австро-Угорщини не вела ся вже нїяка переписка. Хто-ж то міг бути зрадником? Прецї то й годї було подумати, щоби коли небудь якесь письмо могло було дістати ся в руки якогось шпигуна, бо всї документи зараз палено. Можна було перешукати всї кутики в домі при Акведотто, а не знайшлась би була анї одна підозріла буква. І так було в самім дїлї. Урядники полїцийні не знайшли нїчого, хиба лиш одну решітку, котрої ґраф Затмар не знищив, бо думав, що она єму ще колись придасть ся. А той ключ до тайної переписки був як-раз обтяжаючим доказом; не можна було собі єго инакше пояснити, як хиба лиш тим, що він служив до відшифровуваня тайного письма.

А головна річ була в тім — чого арештовані очевидно не знали — що Сарканїй в змові з Сїлясем Торонталем дали ґубернаторови копію карточки, переписавши єї зрозумілим письмом. Та на нещастє вже то вистало, щоби можна було поставити заговірників перед суд за дїланє против безпечности держави. Більше й не потреба, щоби ґрафа Сандорфа і єго приятелів поставити перед суд военний, що мав їх судити як у війнї.

Був зрадник, і то недалеко. Але через то, що він, несказавши анї слова, дав ся арештувати, брати з себе протоколи ба й засудити, умів він відсунути від себе всяке підозрінє. Ось туди закрутив Сарканїй і умів піддержати ту крутанину своїм поважним поступованєм, удаючи при кождій нагоді чоловіка статочного і честного.

Ґраф Сандорф, котрого сей злочинець обманув — а хто би на єго місци не дав ся був обманути — рішив ся був навіть робити все, що можна, щоби доказати, що сей чоловік нїчому не винен. Він думав, що єму не трудно буде доказати, що Сарканїй не брав нїколи участи в заговорі, що він був лиш звичайним помічником банковим, котрого лише що недавно приведено до дому Володислава Затмара, та що він мав лиш полагодити особисті справи ґрафа, котрі не стоять в нїякій звязи з заговором. На случай потреби покликав би він на сьвідка банкіра Сїляса Торонталя, що молодий помічник нїчому не винен. Він і не сумнївав ся, що коли-б і против Сарканього піднесено жалобу, то єго увільнили би й від спільної вини в головній справі і від того, що він знав о всїм, а не дав знати.

На всякий случай знало австрийске правительство з цїлого руху ворохобничого лиш заговірників з Триєсту. О тих, що знали о нїм на Угорщинї і в Семигородї, не знало оно певно нїчого. Не було прецї нїчого, що могло би було дати доказ, що й они брали в тім участь. Матій Сандорф, Володислав Затмар і Стефан Баторий не потребували в сїм взглядї нїчого побоювати ся. Що-до них самих, то они готові були всему перечити, де не було фактичного доказу на заговір. Коли-б же знайшов ся доказ, то могли тогди і головою наложити. В такім случаю могли би були знайти ся другі, що були би вели дальше неудавший ся рух. Справа независимости була би знайшла собі скорше чи пізнїйше своїх проводирів. Коли-ж би їм доказано, то були би не скривали ся з своїми надїями; були би отверто сказали, до якої стремїли цїли, а котра скорше чи пізнїйше мусить бути осягнена. Готові навіть були не шукати нїчиєї оборони перед судом і закінчити ґордо програну справу.

Ґраф Сандорф і єго приятелї могли припускати, що дїяльність полїциї в їх випадку могла бути дуже обмежена. В Будапештї, в Ключи та в других містах, в котрих мала вибухнути ворохобня на даний знак з Триєсту, шукано надармо за слїдами якогось заговору.

Подібні зливи і гради були також і в околици Львова.

Такі самі зливи були і на Шлеску, де повиливали ріки Одра і Ольша та їх притоки. Повінь наробила всюди величезної шкоди, бо засипала поля рінию, позабирала богато сїна в копицях і богато худоби; утопило ся також кількоро людий.

З руских товариств.

На 14-тім звичайнім засїданю головного виділу товариства „Просьвіта“ дня 13 червня 1894 р. полагоджено слїдуючі справи:

1) Принято до відомости і обговорено предложений п. К. Паньківским буджет часописи „Читальня“ за р. 1894. — 2) В справі внесеня о. М. Зубрицкого з Мшанця, принятого на загальних зборах „Просьвіти“ р. 1894, про уряджене з'їзду крамарів в часї краєвої Вистави, порішено порозумітись з Народною Торговлею“. — 3) При обговорюваню внесеня п. Барвіньского з загальних зборів про заснованє товариства задатково-щадничого порішено на внесенє о. Тороньского запросити за ініциятивою нашого виділу знатоків-Русинів для виготовленя статута. З „Просьвіти“ вибрано п. Барвіньского, о. Тороньского і дра К. Левицкого. — 4) На загальні збори філії коломийскої (дня 20 червня) і на отворенє філії в Підгайцях (дня 21 червня) ухвалено вислати відпоручників від головного виділу. — 5) Принято до відомости справозданя з загальних зборів Читалень „Просьвіти“ в Дубках, Репужинцях, Котівцї і Вовківцях. — 6) Надіслані рукописи на книжочки взяли члени виділу до рецензиї.

В недїлю дня 10 с. м. відбули ся в Чортівци повіта городеньского загальні збори читальні „Просьвіти“ при досить численній участи членів читальні, місцевої інтелїґенциї і запрошених гостий з Тишковець. Збори відбували ся в комнатї читальнї, пристроєній дуже гарно вінцями. Збори відкрив о. Ю. Дворянин, місцевий парох і голова читальні короткою а теплою промовою, котрої вислухали присутні в поважнім настрою. Зазначивши розвій і діяльність від чотирох років істнуючої читальні, заохочував зібраних до побожности, моральности і працї над руским народом, що в темнотї і байдужности позабув на рідну ниву просьвіти, першу підвалину розвою народного; при кінци підніс многолїтє Єго Вел. Цїсареви, а присутні тричи відспівали.

До нового виділу вибрані: о. Ю. Дворянин головою; чч.: Данило Сидорук заступником голови; Іван Березовский, півець церковний секретарем, Василь Гринюк касиєром, Гриць Кориняк бібліотекарем, а Іван і Дмитро Паньків заступниками виділових. Після справозданя касиєра вплинуло до каси 22 зр. 67 кр., розходу було 14 зр. 67 кр., позістало в касї 8 зр. готівкою.

Опісля наступили відчити і деклямациї віддані, як на селян, вповні удачно чч. Матвієм Андрейчуком, Грицем Коритняком, Данилом Сидоруком, Василем Гринюком, Андрієм Скицьком з Тишковець і Николою Калином.

По вичерпаню проґрами засїли всї до спільної вечері та весело гомонячи довго забавляли ся.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар принимав оногди на публичній авдієнциї президента палати послів бар. Хлюмецкого, пос. Гальсберґа, намістника Триєсту і других. В розмові з пос. Гайльсберґом висказав ся Монарха з великим признанєм о успішній діяльности парляменту і клав на то вагу, що лиш спокійною працею та згідним дїланєм партий дадуть ся осягнути результати.

Звичайний професор фільольоґії при віденьскім універсітетї др. Екснер покликаний до мінїстерства просьвіти і віроісповідань.

Сими днями має появити ся енциклїка о вірі. Папа завзиває в нїй ісповідників православної церкви, а також протестантів, щоби вернули до унії з католицкою церквою і пятнує вольномулятів яко найбільших ворогів не лиш католицкої церкви але також і суспільного порядку. Найлїпшим способом до полагодженя социяльної справи єсть евангелиє. В полїтичних справах поручає Папа, щоби свободу народів погодити з правами пануючих без взгляду на форму правлїня. Наконець завзиває Папа до єдности в підношеню духа релїґійного, щоби се столїтє не закінчило ся таким переворотом як минувше.

З Білграду доносять, що подорож короля Александра до Константинополя не має нїякого характеру політичного, а на то вказує вже та обставина, що в дружині короля знаходять ся лиш самі особи войскові. — Бувший реґент Біломаркович прибув з власної волї до королевскої палати і увірив короля о своїй преданности для него та заявив, що погодив ся вже зовсїм з теперішною системою правительства.

Новинки.

Львів дня 21 червня.

— **Іменованя.** Поборцями головного уряду податкового у Львові іменовані Франц Ковальчевский, Людвик Каллявс і Генрик Міхалє. Професором держ. школи промислової в Кракові імен. Едвард Медвецкий.

— **Др. Осип Третяк** іменований надзвичайним професором язика і лїтератури рускої в краківскім університетї.

— **П. Кирило Трильовский** одержав на краківскім университетї степень доктора прав.

— **Князь кардинал Альбин Сас Дунаєвский**, котрого похорон відбуває ся нинї в Кракові на Вавелю, уродив ся 1. марта 1817 р. в Станїславові. В р. 1836 ходив на виділ правничий у Львові, від 1840 до 1845 р. сидів у вязници за полїтичні конспирациї, почім засуджено его на смерть, але помилувано і замінено кару на 8-лїтну вязницю в Шпільберзї. Подиї 1848 р. привернули ему свободу. По ріжних невагодинах житя вступив до духовної семинариї. Висьвячений в 1861 р. став ректором семинариї дух. в Варшаві. В р. 1879 став єпископом краківским, а в р. 1889 одержав титул примаса-єпископа. В р. 1890 іменовано его кардиналом. На похорон покійника вибрали ся ріжні представителї властий і інституций краєвих.

— **Загальні збори** Членів Товариства Бурси ім. сьв. Івана Хрестителя в Дрогобичи відбудуть ся также дня 2 липня с. р. о 1-ій год. в полудне в компатї „Руского Касина“. А що на порядку деннім важні справи стоять, упрашає ся всїх

З тої самої причини й арештувало правительство так тихцем всїх трох приятелїв. Замкнене їх в пізіньскій кріпости мало на цїли, щоби нїщо не дістало ся до публичної відомости, заким западе рїшенє; впрочім власти сподївали ся, що якась случайна обставина зрадить того, що писав ту шифровану карточку, котра була адресована до Триєсту, а не знати лиш було, звідки еї вислано.

Була то пуста надія. Сподїваного знаку не дано і не міг его нїхто дати. Ворохобню здержано бодай на хвилю. Правительство мусїло отже обмежити ся на то, що обжалувало ґрафа Сандорфа і его спільників о головну зраду держави.

Через слїдства в сїй справі проминуло все-таки кілька днїв і переслуханє обжалованих могло розпочати ся аж 20 червня. При протоколах не ставлено обжалованих собі до очий і они побачили ся перший раз аж перед своїми судиями.

Правительство передало суджене триєстиньских проводирів заговору окружному судови. Звістно, яке то буває сумаричне поступованє в справах, що їх передадуть такому надзвичайному судови, та як скоро переводить ся розправа і наступає вирок. А в сїм случаю ось як було:

Дня 25 червня зібрав ся окружний суд в одній із низьких саль пізіньского замку і того самого дня станули перед ним обжаловані. Розправа не могла довго тягнути ся і бути сензацийна, бо не можна було сподївати ся, щоби підчас неї стало ся щось незвичайного. Она розпочала ся о девятій годині рано. Ґраф Сандорф, ґраф Затмар і професор Стефан Баторий, а відтак ще й Сарканїй, побачили ся тепер перший раз, від коли їх замкнено до вязницї. На лаві обжалованих подав ґраф Сандорф своїм обом приятелям руку і они устиснули ся, як би на знак і на нове увіренє, що їх одушевляють ті самі чувства, що й давнїйше. Володислав Затмар і Стефан Баторий дали ґрафови Сандорфови знаком зрозуміти, щоби він боронив їх перед трибуналом, та що они вповні спускають ся на его оборону. Анї він, анї тамті другі не домагали ся, щоби їх боронили адвокати. Що ґраф Сандорф робив доси, було добре; що тепер скаже перед судиями, скаже певно також добре.

Розправа вела ся публично, значить ся, при отвертих дверех; але на розправі явило ся лиш мало людий, бо ширша публика не знала о нїй нїчого. Було всего що найбільше двайцять осіб і то майже виключно таких, що проживали в замку.

Насамперед справджено тожсамість обжалованих. Відтак спитав ґраф Сандорф предсїдателя трибуналу, де его і его товаришів привезено і де ставлять їх перед суд, але не дістав нїякої відповіди на то питанє. Так само справджено і тожсамість Сарканього, але той не сказав ще нїчого, що могло би віддїлити его справу від справи тамтих других.

Відтак предложено обжалованим відпис карточки, що дістала ся зрадливим способом в руки полїциї. Коли президент їх спитав, чи они признають ся, що дістали ориґінал предложеного їм відпису, відповіли они, що суд повинен їм поставити на то доказ.

На ту відповідь показано їм решітку, котру знайдено в комнатї Володислава Затмара.

Ґраф Сандорф і его приятелї не могли тому заперечити, що та решітка була в їх посїданю. Та й не робили того. На той очевидний доказ не можна було нїчого сказати. Позаяк лиш при помочи тої решітки можна було відчитати тайне письмо на карточцї, то й очевидна річ, що они мусїли еї дістати. Аж тепер зрозуміли они, яким способом викрито тайну і на якій основі опирало ся обжалованє. Від сеї хвилї були вже питаня та відповіди короткі й вузлуваті.

Ґраф Сандорф не міг вже перечити. Він промавляв отже в імени своїх приятелів. Сказав, що они лагодили ворохобню, котра мала довести до відділеня Угорщини від Австриї та до заведеня наново самостійного королевства старих Мадярів. Коли-б так їх не були арештовали, то ворохобня була би вже вибухла і Угорщина була би відзискала свою независимість. Матій Сандорф признав ся, що він єсть головою заговору і хотів всю вину взяти лиш на себе та казав, що его приятелї грали в сїй справі лиш поменшу ролю, але тамті другі спротивились тому, бо хотїли, щоби так само, як мали честь бути его спільниками в провинї, мали так само честь дїлити спільно і его судьбу.

Розправа ся могла довго тягнути ся. Коли президент спитав обжалованих, чи они мають ще якихсь союзників, не хотїли они на то нїчого сказати. Не подали анї одного імени.

— Наші три голови у ваших руках і тих вам нехай вистане — відповів ґраф Сандорф спокійно.

Лиш три голови, бо ґраф Сандорф старав ся зараз по тім представити Сарканього, яко чоловіка невинного, котрий вступив до дому Володислава Затмара яко молодий книговодець, котрого прислав був банкір Сіляс Торонталь.

Сарканїй мусїв потвердити зізнанє ґрафа

III. Членів Товариства, як також тих, що хотять вступити в товариство, о ласкаву як найчисленнійшу участь. — За Виділ Товариства Бурси: *Борковский.* — *П. Погорецкий* секретар.

— **На фонд будови руского театру** доручили сими днями перемискому комітетови Русини-підофіцири в Перемишли 33 зр. 50 кр. Суму сю зібрано заходом пп. підофіцирів рахункових: Андрія Жевки, Льва Коциловского і Василя Беча. Єсть то вже друга квота зібрана між пп. підофіцирами в Перемишли. На повисшу суму зложили пп.: Коциловский 1 зр., Беч 1 зр., Жевко 1 зр., Німців 1 зр., Курило 1 зр., Костик 1 зр., Мащак 1 зр., Костеркевич 1 зр., Колодій 50 кр., Дзендзель 50 кр., Дубровецкий 50 кр., Скородиньский 2 зр., Ґерула 1 зр., Рибчук 1 зр., Данилів 1 зр., Костецкий 1 зр., Ванек 1 зр., Слюзар 50 кр., Бабе 50 кр., Каньский 50 кр., Шерер 30 кр., Пакет 20 кр., Любищак Михайло 50 кр., Любищак Георгій 50 кр., Сливиньский 1 зр., Перуцкий 50 кр., Райндль 50 кр., Манастирский 50 кр., Фельд 1 зр., Котельницкий 50 кр., Дороцкий 1 зр., Петрів 1 зр., Волосенка 1 зр., Поколиньский 1 зр., Бахман 50 кр., Галазика 1 зр., Ґонска 1 зр., Гичка 50 кр., Адамяк 1 зр., Лешко 1 зр., Кірцаль 30 кр., Староньский 70 кр. До того приходить ще квота 11 зр., зібрана за купони в перемискій „Народній Торговли“. Так отже сума зібраних в Перемишли на народний театр гроший дійшла до 1003 зр. 57 кр.

— **Зміна властителів.** Романове село (Гилярівка) в Тернопільщині, власність Володислава Кемплича, перейшло на власність Сам. Шульбавма за 65.000 зр. — Села Ігровиця, Обаріпці і Заруде, повіта тернопільского, власність банку краєвого, давнійше княгині де Лінь, перейшли на власність Р. Грохольского. — Маєтність Розношинці і Красносліці пов. збаражского, купив від банку краєвого Алекс. Гноїньский за 255.000 зр.

— **З салї судової.** Трибунал судовий у Львові судив сими днями парібка зі склепу п. Войціховского у Львові, Петра Атаманчука. Атаманчук вже сидів пять днів у вязници за те, що вкрав дві фляшки вина. Відбувши кару, закрав ся в ночи до склепу і вкрав готівки і товарів на 1400 зр. Мав при тім спільника, котрого доси не вислїджено. Довго не хотів він до вини признати ся і спільника зрадити. Аж у вязници прийшла єму охота похвалити ся перед товаришами недолї своїм злодійским вчинком і розповів їм, як брав ся до дїла. І саме ті товариші були тепер сьвідками при розправі против Атаманчука, котрого засуджено на пять лїт тяжкої вязниці. При розправі був злодій дуже гордий, одного сьвідка ударив в лице і почав рвати за уха, але не дали єму вже більше мстити ся за зраду тайни.

— **Копальні нафти.** В Східници коло Дрогобича єсть тепер звиш 30 закопів дуже обильних. Се по більшій части предприємство спілки Щепановского і англійско - австрийского банку. Однак вскорі розпічнуть вертіти Ісид. Торосевич, Том. Мостиский і Американець Кір Перкінс. Верченя мають відбувати ся на териториї громад Старого і Нового Кропивника, Опаки, Гути, Перепростини і Урича.

— **Огонь і смерт від грому.** З Ільника в турчаньскім повіті пишуть нам: Під вечір дня 6 червня с. р. була в нас туча. Грім ударив в хату господаря Федя Цудика. В хатї був лиш 80-лїтний старець-калїка Даньо Тельваг і дволїтний внук єго, син Цудика. Більше нікого в хатї не було. Огонь обняв в одній хвили не лиш хату, але й всї будинки господарскі. Старець хотів ратувати внука, та як калїцї трудно було єму скоро звинути ся. Так отже дитина згоріла в огни, а старець якось виратував ся. Господарство цїле не було обезпечене.

— **Огнї.** В Карові в равскім пов. дня 6 с. м. о півночи згоріло сім господарств селяньских, лише в части обезпечених. Шкода виносить з 5700 зр. Се вже другий огонь в тій громадї сего року. — Ми вже доносили, що в Ольшаннку в самбірскім пов. згоріло 5 загород вартости 5000 зр. і сказали тогди, що огонь був мабуть підложений. Тепер доносять нам з тих сторін, що то Василь Проць, в котрого огонь вибух, підпалив сам свою хату, щоби дістати обезпечену суму. Тепер він анї тих гроший не дістав, анї своєї хати не має, тілько має иншу хату з решітками у вікнах. Що то дурний розум! — В Глубокій в самбірскім пов. згоріли чотири загороди селяньскі з причини неосторожности. Шкода 2400 зр. була обезпечена на 1600 зр. — В Тростяници в яворівскім пов. підпалив хтось тартак, котрий згорів до тла. Шкода 8000 зр. була обезпечена. — Так само в Тарнавцї в жидачівскім пов. підложив хтось огонь під стодолу Кулика. Згоріло цїле господарство вартости 400 зр., в части обезпечене. — З Самбора пишуть нам: Дня 10 червня с. р. по полудни на передмістю Повтірня вибух огонь з причини неосторожного куреня папіроса в стодолї. До пів години при сильнім вітрі згоріло 17 загород, вартости до 14.000 зр., в більшій части обезпечених. Коли-б не велика поміч войска і сторожи огневої, місто могло також згоріти. При ратованю трох людий тяжко попарило ся.

— **Померли:** Лев Лукашевич ц. і к. капітан I кляси, відзначений военним медалем, стаціонований послїдним часом при 45-ім полку піхоти в Перемишли, в 70-ім роцї житя, дня 12 червня в Закопанім. Покійний був сином б. руского пароха з Лисця коло Богородчан. — Єроним Максимович, доктор медицини, лїкар в Сербії, в 45 р. житя. Бур родом з Черновець. — Гаврило Сприньь, старосьвітский типовий, праведний дяк Волоскої церкви у Львові, в 82 р. житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Прешбурґ 21 червня. Доси завалило ся в Піштинні 100 домів. В сусїдних громадах занятї пioнїри ратованем людий, але мимо того богато людий нотопило ся. Вода в рїцї Вага прибула і залила цїле місто Серед, богато домів грозить заваленем. Коло Ґалянти стоїть кілька сїл під водою.

Опава 21 червня. Ольша все ще прибуває і перервала комунікацию телєґрафічну та позаливала дороги. Висла змінила своє русло в наслїдок повени. В Германицях утопив ся один хлопець.

Будапешт 21 червня. Внаслїдок повени перервана межи Ваґ-Найштадль а Сольною всяка комунікация.

Лондон 21 червня. Російский наслїдник престола приїхав вчера до Ґравезенд.

Танґер 21 червня. Мулей-Мугамед, старший брат теперішного султана Абдуль-Азіса підписав грамоту, котрою заявляє, що піддає ся новому султанови.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку, 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури, історії і фолькльору; 60 аркушів друку 5 зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

Сандорфа. Він не знав нічого о якімсь заговорі. Для него була то може найбільше несподївана новина, що в тім спокійнім помешканю при Акведотто лагодив ся заговір против безпечности держави. Він лиш длятого не протестував спершу против арештованя, бо не знав зовсім, о що розходить ся.

Анї графови Сандорфови, анї єму не було трудно пояснити справи під сим взглядом, а видко що й суд вже був рішив ся, бо на внесенє прокуратора відступлено від обжалованя против Сарканього.

Около другої годуни по полудни скінчила ся розправа і зараз по нарадї трибуналу оголошено вирок.

Ґрафа Матія Сандорфа, ґрафа Володислава Затмара і професора Стефана Баторого засуджено за головну зраду против держави на кару смерти. Засуджені мали бути розстріляні на подвірю кріпости а вирок мав бути виконаний до сорок і вісім годин.

Сарканього увільнено від вини, але він мав ще пересидїти у вязници, доки не буде виготовлений спис арештантів, а то мало стати ся аж по страченю засуджених.

Тим самим вироком сконфіскованo всїм трoм засудженим і їх посїлости. Опісля відведено Сандорфа, Затмара і Баторого знову до вязниці.

Сарканього завели до келї, що була в глубині подовгасто-круглих сїний на другим поверсї башнї. Ґрафа Сандорфа і єго обох приятелів замкнено на послїдні години їх житя в досить обширній келї на тім поверсї, але аж на самім кінци найдовшої оси тої еліпси, яку творив коритар. Тепер вже не замикано їх окремо; аж до часу страченя могли они бути разом.

Та ласка була для них потїхою; они аж зрадїли, коли побачили ся самі і могли тепер висказати собі свобідно, що їм лежало на серци. Перед судом виступали они мужественно, але тепер настала в них зміна; коли побачили ся самі, кинули ся один другому на шию і взаїмно обняли ся.

— Мої приятелї — відозвав ся ґраф Сандорф — то я став ся причиною вашої смерти; але чей не потребую просити вас, щоби ви менї простили, бо то розходило ся о независимість Угорщини. Наша справа була справедлива. Боронити єї було обовязком. Буде й честно, коли віддамо житє за ню!

— Матію, — відозвав ся на то Стефан Баторий, — противно, ми тобі дякуємо за то, що ти взяв собі нас за союзників в сїм патріотичнім дїлї, що було задачею цїлого твого житя.

— Ми останемось так само й при смерти твоїми товаришами — додав Затмар холоднокровно.

Відтак замовкли на хвильку і всї три стали оглядати понуру келю, в котрій мали прожити послїдні години свого житя. Вузке вікно, запущене в грубих мурах башнї може чотири або пять стіп в горі понад помостом, осьвітляло єї лиш слабо. В келї були три зелїзні ліжка, кілька стільців, стіл та кілька поличок прибитих до стіни, на котрих стояли деякі потрібні до ужитку річи.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішні		Особовий			
Кракова	3·00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3·20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6·51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3·08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10·16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно - европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.